

Kerstbrief 2025

Dierbare Gelovigen,

In de donkerste dagen van het jaar, de dagen rondom Kerstmis, terwijl er nog van alles af- en klaargemaakt moet worden, kan mogelijk *kerstkribbigheid* optreden, waardoor men jammer genoeg, onder dit soort stress, *kribbig* tegenover de naaste kan reageren. In deze tijd van mogelijke *kerstkribbigheid* vind ik volgend onderwerp van de H. Paulus wel geschikt om over te hebben.

“Oordeel niet,” zegt hij in het Epistel van de vierde Adventszondag, *“het is de Heer die oordeelt”*.

Laten we het niet moeilijk maken. Passen we dit gewoon eens toe op ons dagelijks leven, de dagelijkse omgang met mensen. We merken altijd weer, hoe men zich kan vergissen! Dat onze oordelen over mensen dikwijls verkeerde oordelen, voorbarige oordelen waren.

Als we tenminste hieraan iets willen doen, zijn we goed bezig. Kunnen we in vrede naar de stal van Bethlehem gaan. Het dagelijks leven met alle moeilijkheden vandien is per slot van rekening de oefenschool voor hetgeen we door voorbeeld en woord van Jezus in het Evangelie leren!

Wij mensen, ook wij katholieken, oordelen over onze medemensen meestal veel 1) te voorbarig, 2) te bevooroordeeld en 3) te streng.

1) In ons oordeel zijn we vaak te voorbarig.

Kijken we eens naar een rechter. Hoeveel moeite doet die normalerwijze om eerst eens op de hoogte te komen van de werkelijke stand van zaken, van de samenhangen, de beweegredenen!

Hoe vlug hebben wij daarentegen ons oordeel klaar, en is het een verkeerd oordeel! Hoe vlug schuiven wij de naaste een slechte bedoeling in de schoenen, die totaal mis is. Een vluchtige indruk en ons oordeel is klaar.

Zo was het ook met de priester Eli en Anna die de moeder van Samuel werd. (1 Sam. 1, 12 v.) Anna, die kinderloos bleef, bad in haar nood in het heiligdom in Sjilo, daarbij bewoog ze wel haar lippen, maar haar stem bleef onhoorbaar. Eli zei dat ze eerst maar haar roes moest gaan uitslapen. Anna zei: *“Nee, heer, ik ben een ongelukkige vrouw. Ik heb geen wijn of sterke drank gedronken, maar ik stortte mijn gemoed uit voor Jahweh”*.

Hoe dikwijls is ons oordeel een vooroordeel, een verkeerd oordeel!

Nu hebben we voor elektriciteit enz. thuis zelfs slimme meters. Maar nog niet heel lang geleden kwam de meteropnemer. Volgend voorbeeld gaat over een meteropnemer, en dit voorbeeld mag ook verduidelijkend zijn. Deze meteropnemer

is niet erg populair. Hij ziet er altijd somber uit, is mager, loopt gebukt en heeft grove, gesprongen handen.

“Die ziet eruit, alsof hij bij gelegenheid wel eens iets kan meenemen,” zei op een bepaald adres de heer des huizes, de vader van Marijke.

“Die is niet te vertrouwen,” deed de hulp aan huis er bovenop. “Let maar op, of hij de meter telkens ook goed afleest.”

Men lette erop, maar het klopte altijd. Het wantrouwen echter bleef.

“Sommige mensen zijn ons al van meet af aan onsympathiek,” zei de vrouw, de moeder van Marijke.

Zo ging het enige jaren door. En eens – het was eind januari en er stond een koude oostenwind – kwam de man weer. Die dag was Marijke juist jarig. Zij ging nog naar de lagere school en mocht op haar feest trakteren. Toen stond de sombere man voor de deur, en terwijl zij voor hem opendeed, riep ze hem in haar onkreukbare blijheid toe: “Maar vandaag moet u koffie met ons drinken!”

Toen haar moeder bemerkte, dat de man erg bleek zag en rilde van de kou, bevestigde zij hartelijk de uitnodiging en schoof hem een kopje toe. Men zag, hoe goed hem deze kop warme koffie deed. Toen lokte het ene woord het andere uit, en zo vertelde hij over zijn levenslot: thuis een verlamde vrouw, een zoon in het sanatorium, twee kleine kinderen, van wie er een ziek was. De man vertelde eenvoudig. Hij klaagde niet en toch wekte hij bij allen de indruk van stille, sterke heldhaftigheid. Toen hij wegging, gaf de moeder van Marijke hem een groot pak koeken mee. Vanaf toen was hij telkens hartelijk welkom, en bezochten moeder en dochter Marijke de zieke vrouw. Zo is er echte vriendschap ontstaan.

Mijn dierbaren, wij oordelen echter niet alleen veel te vlug, wij zijn maar al te vaak ook 2) *veel te bevooroordeeld in ons oordeel*.

Bij de rechtbank wordt normalerwijze iedere rechter uitgesloten, die er ook maar van verdacht wordt, bevooroordeeld te kunnen zijn, d.w.z. bij voorbaat voor of tegen een verdachte ingenomen te zijn, omdat er dan geen eerlijk proces kan zijn.

En bij ons? Laten we het gerust toegeven: in de meeste gevallen, dat wij over de naaste oordelen, zijn wij in ons oordeel bevooroordeeld. Wat spreekt er niet allemaal in mee? Het lieve IK met zijn afkeer, zijn afgunst, zijn wrok.

Cicero zei: “*De meeste mensen worden in hun oordeel bewogen door liefde of haat, sympathie of antipathie, hoop of vrees of een andere gemoedsbeweging; de minderheid van de mensen oordeelt naar waarheid en wet*”. (de orat. 2,42)

Wij zijn in het geheel geen rechter, wij zijn partij.

Wij oordelen over de naaste ook meestal 3) *veel te streng*. De rechtbank doet normalerwijze tenminste moeite rechtvaardig te blijven, zoekt zelfs naar verzachtende omstandigheden, die voor de verdachte spreken.

Wat doen wij? Voor onszelf zijn er natuurlijk voldoende verzachtende omstandigheden. Wanneer wij iets doen, wat niet hoort, is alles “maar half zo erg”, als

het eruit ziet. Maar bij de naaste worden de strengste maatstaven aangelegd, de strengste oordelen geveld, de strengste maatregelen geëist. Daarbij heeft de ander vaak in het geheel niets anders gedaan dan wat wijzelf ook al hebben gedaan of zouden hebben gedaan, als wij in zijn of haar situatie waren geweest.

Hebben wij niet allen vergiffenis van God nodig? *“Zijn wij niet allen zondaars,”* zegt de H. Evangelist Johannes.

Begrijpen wij nu de woorden van onze Verlosser: *“Oordeel niet en gij zult niet worden geoordeeld. Vonnis niet en gij zult niet worden gevonnist. Want met de maat, waarmee gij meet, zal ook u worden gemeten.”* Lc. 6, 37 v.

Oordeel niet!

Wij oordelen telkens weer te voorbarig, te nonchalant, te vermetel, d.w.z. tegen de waarheid die wij niet kennen, te bevooroordeeld, te partijdig, d.w.z. tegen de rechtvaardigheid, te streng en te hard, d.w.z. tegen de echte liefde.

Dit veroorzaakt verkeerde oordelen aan de lopende band. En deze verkeerde oordelen verstoren of verwoesten de goede samenleving, reeds dan, wanneer wij ons onrechtvaardig oordeel voor ons houden, hoeveel te meer als wij het ook nog aan anderen doorgeven!

Daarom Mt. 7, 1 v.: *“Oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met het oordeel, dat gij velt, zult gij geoordeeld worden; en met de maat, waarmee gij meet, zal men ook meten voor u. Waarom ziet ge de splinter in het oog van uw broeder, en de balk in uw eigen oog ziet ge niet?”*

Terloops zeg ik ook dat trouwens die splinter, iets kleins, het zijn misschien enkele negatieve punten van de naaste, dat die enkele negatieve punten zo zwaar kunnen gaan wegen, omdat u de goede punten over het hoofd ziet. Er zijn misschien veel meer positieve dan negatieve punten! Zie zeker ook elkaars positieve punten! En u kunt beter relativiseren. Het zal echt bijdragen aan een *mooie Kerstsfeer, nu thuis!* Dat wens ik u!

Oordeel niet, terwille van de naaste en terwille van onszelf! Want: *“Ieder van ons zal voor zichzelf rekenschap hebben te geven aan God. Laat ons dus niet langer elkander beoordelen,”* zo zegt Paulus aan de Rom. 14, 12 v., opdat God eens een genadig oordeel over ons kan uitspreken.

Namens heel de gemeenschap van de priorij Gerwen, Pater Koenraad Huysegems en Pater Matthias De Clercq, wens ik u allen een zalig Kerstmis en een gelukkig Nieuwjaar!

Pater Carlo de Beer, prior